

**[Funck Jensen.]**

ligger sådan, at der jo er så mange bundne bevillinger på finansloven — jeg har også gentaget det i dag —, at man ikke udfra en summarisk opgørelse af de aktstykker, der har været fremme under finanslovbehandling, kan drage nogen konklusion med hensyn til, hvor meget eller hvor lidt retsforbundet er imod, så meget desto mindre som jeg gentagne gange både i finansudvalget og ikke mindst her i det høje ting har gjort opmærksom på, at der er ting i finanslovsforslaget, som vi anser for ganske naturlige, at der desuden er et meget stort område, som vi anser for nødvendigt under de herskende forhold, som vi vel i almindelighed ikke kan tiltræde, men som vi altså under de herskende forhold ikke heller vil kunne gå imod, og at der så endelig er en række områder, som vi mener egner sig aldeles storartet for begyndende besparelser på finansloven, og blandt dem er der de forslag, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har omtalt her i dag.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard bebrejdede mig, at jeg havde holdt den tale, jeg holdt her ved anden behandling. Jeg synes, der havde været mere anledning til bebrejdelse, hvis jeg først ved tredje behandling kom og spurgte partierne, om de ikke havde i sinde at føre de ord om besparelser, som lyder ude omkring i landet, ud i praksis. Hvis jeg havde ventet med at stille det spørgsmål til tredje behandling, så kunne man have sagt, at det var et altfor sent tidspunkt, jeg fremkom med dette spørgsmål på. At jeg fremsætter det her ved anden behandling, synes jeg er ganske i sin orden.

Den højtærede minister for offentlige arbejder vil jeg gerne takke for det svar, jeg fik. At vi ser forskelligt på hele spørgsmålet om trafikvæsenet her i landet, ved jeg, og der er ingen grund til at optage en debat om det spørgsmål i dette øjeblik. Det har jeg heller ikke ønsket. Med mine udtalelser ønskede jeg blot at gøre det klart, at vi fra retsforbundets side mener, at det stigende underskud på statsbanerne må følges med opmærksomhed og må give anledning til, at man prøver alle muligheder for at få statsbanerne til at hvile i sig selv uden takstforhøjelse, idet jeg dog gjorde opmærksom på, at de takster, som er urimelig lave, som i virkeligheden er tilskud til visse erhverv, efter vor mening meget hurtigt burde forhøjes.

Den højtærede landbrugsminister vil jeg også takke, navnlig for det tilsagn, han gav mig om at ville undersøge, om der ikke var

mulighed for, at redskabsprøveudvalget forhøjede sine takster. Jeg tror ikke, det vil formindske de fordele, dette prøveudvalg medfører for forbrugerne. Jeg tror nemlig, det er en så stor fordel for fabrikanter af de pågældende redskaber at få dem statsanerkendt, at de udmærket godt kan være tjent med at betale de omkostninger, der er forbundet med undersøgelse af redskaberne og godkendelse af dem.

Jeg tager til efterretning det svar, den højtærede landbrugsminister gav mig med hensyn til kornkontoret. Vi kan næppe blive enige med hensyn til synet på dette kontor og hele kornordningen. Mit parti mener, at denne kornordning nu har overlevet sig selv.

At den højtærede finansminister ikke synes, der er anledning til at gå ind i nogen særlig debat i øjeblikket, forstår jeg i og for sig godt. Der er heller ikke fra min side noget egentligt ønske om en debat med den højtærede finansminister. Hvad jeg navnlig har ønsket ved denne lejlighed, er at få klargjort stillingen for de partiets vedkommende, som stadig taler om besparelser. Det gør socialdemokratiet jo ikke, men det gør det radikale venstre, hovedstadens venstre, venstre og det konservative folkeparti. Af disse fire partier har kun det ene parti ved denne lejlighed taget ordet ved dets ordfører, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der ikke gav mig nogetsomhelst svar på det brev, jeg har sendt til partiet, og på den gentagne forespørgsel, jeg har stillet her i dag, og som også gjaldt det radikale venstre. De andre partiets ordførere har glimret ved deres tavshed, og da jeg synes, der er al mulig grund til, at befolkningen får klarhed over, hvordan partierne virkelig stiller sig med hensyn til besparelser, ser jeg ikke anden udvej i den foreliggende situation end at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden, så de pågældende partier kan få lejlighed til at udtale sig:

„Idet folketinget opfordrer regeringen til at gennemføre besparelser i finansåret 1950—51, bl. a. ved afvikling af tilskud til forbrugerpriser, og til at anvende de ved besparelserne indvundne beløb til skattelettelser for små indtægter, børnerige familier, det jævne daglige forbrug og opsparing, går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

**Formanden:** Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget opfordrer regeringen